

Спадкоємець. Книга 1. Пів королівства

КУПИТИ

Про книгу

Лена Карлсвік, сімнадцятирічна дівчина, яка рано подорослішала, вчиться жити в новому місті та в нових обставинах. Нова школа, клас, повний дітей багатіїв, та ще й принц і принцеса за однокласників. Лені доведеться пройти звивистим шляхом брехні, сумнівів, інтриг і підозр, щоб зберегти свою таємницю та, можливо, навіть дозволити собі бути щасливою.

Новий початок

— Ну ж бо, Лено! — із кухні разом з ароматом кави промовисто долинув бадьоро-ранковий і нетерплячий голос.

— Я вже встала, мамо!

Лена роздивлялася крихітні м'які кругленькі щічки і ніяк не могла надивитися. Теодорові дісталися навіть ямочки. Невеличкі цятки обабіч вуст, які з'являлися тільки коли він сміявся з кумедної гримаси чи коли вона лоскотала його животик. Проте малий сміявся майже постійно, і від цього вона й собі не могла стримати усмішки, навіть зараз, навіть коли надто рано, а вона надто сонна. Він стояв у своїй колисці та гойдав пухенькою дупцею в підгузку. Лена нахилилася й притулилася носом до щічок малюка.

Вдихнула його запах. Пахнуло молоком і пуками.

Вона почула дедалі ближче приглушене човгання капців. Невдовзі на порозі, схрестивши руки, постала мама:

— Ну що за перебільшення. Ти всього лише спромоглася фізично підвестися з ліжка. Ану вдягайся швиденько!

Сама ж мама стояла в нестерпно потворному рожевому ранковому халаті, який був у її гардеробі вже цілу вічність. Вона підняла Теодора, який щасливо баламкав своїми короткими ніжками.

— Ти же знаєш, що мушиш о восьмій бути в школі? Запізнюватися в перший день ні до чого. Хіба не всі учні мають бути на місцях, коли... прибудуть двійнята?

Лена поволочила ноги до ванної кімнати.

— З усіх класів усіх шкіл я примудрилася потрапити саме в цей. Ти ж розумієш, що я залюбки лишилася б з тобою, адже так, Тео?

Мама похитала головою.

— Гадаю, цей малий командир згодний зі мною в тому, що тобі пощастило отримати таку нагоду. Боже правий, та тих, хто мріє опинитися в цьому класі, більш ніж достатньо. Іди вдягни на себе щось гарненьке, моя дівчинко. І причеши волосся!

Лена підморгнула Теодорові, а тоді зачинила по собі двері й ввімкнула душ. Простояла під теплим потоком води із заплющеними очима трішки довше, ніж мала на це часу.

Із рушником, обмотаним довкола тіла, і ще одним на голові, вона вийшла з ванної, повної пари, та відчинила дверцята шафи. Стягнула з вішака білу блузку, дістала джинси з високою талією. Лена зробила це на автопілоті, не задумуючись, як раніше, чи такий вибір пасує нагоді та який сигнал він може подати. Десь в іншій спальні в іншому місті мала би стояти Лів, яка переміряла б половину своєї шафи, щоб обрати відповідне вбрання. Або ж, можливо, підготувала б його заздалегідь ще звечора. Такі речі вони обидві звикли планувати завчасно.

Тепер вибір уже не потребував такої ретельності.

Коли вона зайшла на кухню, мама сиділа за столом і годувала Тео кашею. Лена дістала хліб і варення. Вона жувала навіссячки над обробною дошкою, паралельно намазуючи канапок із собою — уперше за рік із гаком. Запивши останній шматок хліба склянкою молока, вона вирушила до ванної і почула радісний голос матері за спиною:

— Мабуть, доведеться просити молоко допомогти мені поставити намазки назад до холодильника!

Зазвичай Лена відповіла б: «Варення й саме добре із цим впорається», чи щось таке. Та сьогодні вона нічого не сказала. Поки чистила зуби повільними рухами, у її тілі відчувалося неприємне поєднання захвату та байдужості. Вона не була готова.

Вона не була готова до початку цього дня.

Вона не була готова до початку цього навчального року.

2

Елісенберг

Елісенберзька старша школа не була схожа на жодну з тих, де вона вчилася раніше.

Лена стояла перед ворітьми, витріщаючись на величезну будівлю із жовтої цегли. Вона чимось скидалася на замок. Великі вікна: якісь прямокутні, якісь аркові. Широкі білі рами.

Школа була стара, проте нещодавно підрестав-рована, тож вигляд мала свіжий, немов причепурилася до початку нового шкільного року.

І, вочевидь, не просто так. Тут точно не могло бути ні потрісканої фарби, ні розхитаних дверних ручок.

У Гортені могло. Оерьонінзьку середню школу — в народі Горерьонінг — також відремонтували кілька років тому, проте будівля й далі виглядала як дешевий сірий барак. Її старий район загалом більше скидався на, гм, втомлену повію, порівняно до цієї частини Осло. У районі Фрогнер усе було так... охайно. Будинки — старі й добре збережені — стояли, немов хизуючись самовпевненістю. Наче завжди тут були, хоча це й справді так. Як вона прочитала у вікіпедії, школі було століття з гаком. Нині ж майданчик на шкільному подвір'ї заповнювали дівчата з довгим прямим волоссям та хлопці в стьобаних куртках, які прогулювались із задертими носа-ми, немов ті циркові коні на манежі. Недосяжні.

Ну то й що?

Вона тут не для того, щоб знайти друзів.

Мама з татом увесь час повторювали: вони «сподіваються, що переїзд до столиці стане для неї нагодою повернутися до соціального життя».

Вони гадали, що все налагодиться, щойно вона почне із «чистого аркуша», як вони висловлювалися. Проте єдиним, чого хотіла вона сама, було перебути ці три роки, отримати диплом і рухатися життям далі. Батьки не розуміли. Для неї підліткове життя скінчилося.

Із таким самим успіхом вони могли залишитися в Гортені. Вона навчилася давати собі раду й там, після того як усі відвернулися від неї.

Добре знала, як їй поводитися, коли та куди ходити, щоб не виглядати самотньою і не наштотхуватися на знайомих. Сяк-так усе налагоджувалося. Та коли батьку запропонували працювати в Осло, а Лені випала нагода знову піти до школи, батьки захопилися цією думкою, і раптом для всієї сім'ї переїзд видався чудовим рішенням.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ